

PAROCHIERAAD ONZE-LIEVE-VROUW MIDDELARES, BERCHEM WERKJAAR 2016-2017
Onze parochie, een (geloofs)gemeenschap tussen droom en werkelijkheid
Een vragenlijst als aanzet tot gesprek

4. Vragen over diaconie (= christelijke dienstbaarheid) – 8 antwoorden

In de vragenlijst worden een aantal vormen van dienstbaarheid opgesomd. Misschien zijn sommige vormen verwaterd, krijgen andere te veel klemtoon, zijn andere niet aanwezig, worden ernstige noden niet (h)erkend, zijn er teveel 'acties' ... Daarom: laat weten wat je er eventueel nog wil aan toevoegen? Welke vormen je zou willen weglaten of verminderen? Welke je zou willen opwaarderen? Welke kritische kanttekeningen je nog wil formuleren?

- Ik vind dat alle bestaande vormen aandacht moeten krijgen.
- Paro-Sol moet opgewaardeerd worden.
- Het secretariaat moet opgewaardeerd worden: meer ontmoetingsmogelijkheden scheppen en niet enkel administratie.
- *Sterzingen* moet *Sterzingen* blijven.
- Brody wordt teveel uitgebreid buiten de Brodydag.
- Parochianen moeten weten welke acties er allemaal zijn, MAAR moeten zelf kunnen kiezen waarvoor ze zich willen inzetten.
- Negatieve kritiek op te lagen inkomsten/bedragen zal uiteindelijk het omgekeerde effect hebben en leiden tot: ik geef niet meer! Een gemeend *dank u* zou prettiger zijn.
- Inzet voor 11.11.11 bv. wordt nationaal gesteund. De parochie wordt al veel aangesproken om te 'geven'. Daarom een keuze maken. De mensen kunnen niet alles blijven steunen.
- Acties goed plannen: niet meerdere op één dag.
- De eigen acties in onze parochie niet verwaarlozen door alle aandacht te geven aan de nationaal georganiseerde of de buitenlandse.
- Er is geen organisatie om de eigen noden op te sporen. Was vroeger het werk van Paro-Sol: zo werden mensen in nood opgespoord. De bekommernis voor eigen mensen in de eigen parochie krijgt geen gestalte meer.
- Er is een wanverhouding tussen inzet in de eigen wijk / Berchem (enkel present via gift aan de Sint-Vincentiusvereniging en steun aan de familie Meloyan bv.) en inzet voor Brody dat overbeklemtoond wordt. Er is maar lauwe belangstelling voor Welzijnszorg en Broederlijk Delen.
- Wat betekent onze parochie op diaconaal vlak voor onze buurt en wijk? Voor arme, eenzame, bejaarde mensen, mensen in verdoken armoede, mensen die nog amper buiten kunnen, mensen in psychische nood (depressie, burn out, na zelfdoding, na overlijden ...)? Achter de gevels van de huizen gaat vaak miserie schuil. De mensen lopen er uiteraard niet mee te koop. Mensen willen erbij horen, mensen met een klein inkomen of pensioentje ontzeggen zich door de week vele dingen om het parochiefeest of een uitstap te kunnen meemaken. Het Pulhof heeft de naam welgesteld te zijn, maar schijn bedriegt ...
- De steeds kleiner wordende parochiegemeenschap kan niet alle opgenoemde projecten blijven steunen, hoe waardevol ook. Voorstel: geen omhaling / verkoop meer voor pluralistische organisaties, al of niet van christelijke origine, zoals 11.11.11, Vredeseilanden en Damiaanactie. Ze hebben eigen promotiekanalen en grootscheepse acties die mensen bereiken, ook langs parochies om.
- In de lijst staan de 'specifieke acties'. Er wordt nog veel dienst bewezen op andere vlakken. Ook mensen die zich inzetten voor de andere pijlers (liturgie, verkondiging en gemeenschapsvorming) doen ook aan een vorm van dienstverlening.
- Dienstbaarheid vertrekt vanuit het evangelie. Die band, het van waaruit, wordt nauwelijks verwoord, tenzij in advent en vasten als acties van WZZ en BD ook in de liturgie ter sprake

komen. In vorige gesprekken in de PR bleek dat we meer kunnen werken aan onze spiritualiteit. Hier ligt een kans.

- Op vlak van dienstbaarheid naar de buurt en de wijk moeten we vanuit de parochie samenwerken met mensen van alle overtuigingen. Wij hebben geen monopolie. Een oproep om zich daarvoor in te zetten moet zich richten tot iedereen, van welke gezindte ook. Wij hebben trouwens nog te weinig vrijwilligers om dat alleen te doen. (Zie verder)
- Steun aan de familie Meloyan zit vervat in de opsomming.
- de initiatieven die in de tabel vernoemd zijn, zijn elk op zich waardevol genoeg om meer aandacht te krijgen. het is praktisch noch geldelijk mogelijk om alles met evenveel enthousiasme te steunen en te blijven steunen. Het zal dan ook van ieders persoonlijke interesses afhangen waar de nadruk het meeste wordt gelegd. In de 'onbijtbijeenkomsten HOBKIWI' i.v.m. diaconie kwam naar voren dat in een aantal Hobokense parochies de werking voor steun aan mensen in nood in de eigen buurt veel sterker is uitgebouwd dan bij ons. Dat heeft uiteraard te maken met een totaal andere samenstelling van de bevolking. Zo is bij ons in de buurt de confrontatie met allochtonen (zelfs van tweede of derde generatie) zeer klein tot bijna onbestaande.
- Bij mijn weten wordt er geen onderscheid gemaakt of men al of niet lid is van onze gemeenschap: wie in nood is, wordt (of zou moeten) geholpen (worden) + Er wordt misschien heel wat meer hulp geboden dan we vermoeden. Niet iedereen weet wie iets voor een ander doet. En eigenlijk hoeft dat misschien niet.
- Iets bedenken voor mensen die ongemerkt uit de gemeenschap verdwijnen (naar een home e.d.).
- Voor het aantal mensen dat onze gemeenschap nog telt, zijn er misschien wel teveel acties (zie verder). En het zijn meestal dezelfde mensen die zich inzetten voor deze specifieke acties.
- Paro-Sol is niet meer wat het was. Het zal moeilijk worden om het terug uit de grond te stampen. Best terug klein starten. - Er schiet niet veel meer van over, tenzij met Kerstmis vlug een kerstroos brengen ... Ik vind het jammer dat men de verjaardagskaarten afschafte, dat was een gelegenheid tot contact met de jarige en een impuls voor de bezoeker.
- Er zijn mensen, al of niet kerks, die door hun leeftijd, hun chronische ziekte ... vereenzamen.
- Nationale acties als 11.11.11, Vredeseilanden en Damiaanactie blijven steunen?
- Diaconie is niet alleen voor zieken en bejaarden, maar voor alle mensen in nood. Bv. er zijn jonge mensen in psychische nood, bv. gezinnen na zelfdoding van een lid ...
- Diaconie is meer dan acties, meer dan inzameling van goederen en gelden, al is dat uiteraard ook zeer waardevol.
- Ooit maakten we plannen om mensen die verhuisden naar een appartement of een WZC jaarlijks een kaartje te schrijven. Wanneer doen we dat echt? Kunne medewerkers van het secretariaat die vaak met hun duimen zitten te draaien, ook zo'n dingen niet doen? Ze zijn misschien vragen de partij om ook dat soort diensten te bewijzen. Wie coördineert?

Zijn er genoeg mensen om de diaconie of dienstbaarheid op te nemen zoals we ze dromen? Zo niet, is daar iets aan te doen?

- Ik denk dat er efficiënter kan gehandeld en vergaderd worden als de bestaande initiatieven van de parochie (Paro-Sol, Derde Wereld, Brody) tot één werkgroep solidariteit zouden herleid worden, van waaruit dan een degelijker organisatie mogelijk wordt.
- Er zijn niet genoeg mensen.
- Er zijn te weinig mensen. We moeten onze dromen en de realiteit dus op elkaar afstemmen en keuzes durven maken.
- Er zijn nooit genoeg mensen om alle mogelijke taken in diaconie op te nemen. ik denk dat we de vraag anders moeten stellen: "Nemen de mensen, binnen hun mogelijkheden, genoeg diaconie of dienstbaarheid op?" Met dat beschikbaar volume aan dienstbaarheid moeten we

dan afspraken maken waarop we dat volume zullen inzetten? Tot spijt waarschijnlijk voor waardevolle initiatieven die dan misschien uit de boot zullen vallen.

- Heel wat mensen zetten zich waarschijnlijk 'onzichtbaar' in voor een ander, werken a.h.w. in de luwte.
- Het aantal mensen wordt kleiner en ouder.
- De parochie heeft nog een KSA met circa 100 leden en een school met ongeveer 1000 leerlingen. Is hiermee een samenwerking op te zetten?
- Neen, de groep vrijwilligers vermindert spijtig genoeg en er komen er niet voldoende nieuwe bij.
- Op vlak van dienstbaarheid naar de buurt en de wijk moeten we vanuit de parochie samenwerken met mensen van alle overtuigingen. Wij hebben geen monopolie. Een oproep om zich daarvoor in te zetten moet zich richten tot iedereen, van welke gezindte ook. Wij hebben trouwens nog te weinig vrijwilligers om dat alleen te doen. (Zie lager)

Wat kunnen we in de parochie (meer) doen om tegenover vrijwilligers onze waardering en dankbaarheid te tonen?

- Al dikwijls gezegd: een vrijwilligersdag, een uitstap ...
- Eén algemeen bedankingskaartje ontwerpen dat na een activiteit of na geboden hulp afgegeven wordt, met ruimte voor een persoonlijk woordje van dank.
- De moed hebben om nieuwe (creatieve ideeën niet direct af te wimpelen, maar de kans geven om te laten groeien en te bespreken. Enthousiasme niet in de kiem smoren.
- Transparantie i.v.m. de inzet en de resultaten. Duidelijke doelstellingen vooraf en beperken tot die doelstellingen.
- Open communicatie i.v.m. elke vorm van dienstbaarheid:
  - in de kerk verslag over de werking van Paro-Sol.
  - alle aandacht gaat naar Brody – de rest wordt doodgezwegen
  - Welzijnszorg en Broederlijk Delen zijn nationale projecten. Anderen zorgen voor info en visualiseringsmogelijkheden, maar voor de eigen projecten van deze parochie: niets.
- Waardering *tonen én uitspreken!*
- Een jaarlijks informeel ontmoetingsmoment.
- Ik denk wel dat het belangrijk is om eens per jaar iedereen die op een of andere manier betrokken is bij de parochiale werking (in de breedste zin van het woord) samen te brengen om een dank uit te spreken. Of dit dan moet gebeuren ter gelegenheid van een dankreceptie, of een etentje, of en ???, kan ik niet zo direct zeggen. Ik denk wel dat het positief kan werken dat iedereen ziet dat er toch nog wel een serieus aantal mensen bij ons actief is aan allerlei initiatieven. Is dit misschien een gelegenheid om de jaarlijkse Nieuwjaarsreceptie op een andere wijze op te vatten???
- Heel moeilijke vraag. Willen de vrijwilligers *in te picture* komen? Wat ik interessant zou vinden: vrijwilligers aan het woord laten om uit te leggen wat ze doen, wat hen drijft. Maar dat moet je willen en ... kunnen.
- Lang geleden was er een jaarlijks etentje voor lectoren, acolieten, koorleden ...
- Mensen blijven aanmoedigen en niet vinden dat alles vanzelfsprekend is.
- Men kan vrijwilligers niet genoeg steunen in hun opdracht, bv. door een danknamiddag, een kaart, bloemen ...
- Vrijwilligers ook een inhoudelijk aanbod doen dat hun spiritualiteit voedt, waar ze kracht uit putten om verder te doen. is meteen de opstap naar ontmoeting en een band met spiritualiteit (zie hoger).

WELKE KEUZES STAAN WE VOOR?